

Om sagens forhistorie oplyste *udenrigsministeren* i sin fremsættelse bl. a., at den daværende regering i januar 1967 for Nordisk Råd fremlagde et forslag om repræsentation for Færøerne i rådet. Efter at der i august samme år var fremkommet forslag om at give landskapet Åland selvstændig repræsentation i rådet, blev det på et fællesmøde i Reykjavik mellem de nordiske landes statsministre og Nordisk Råds præsidium i oktober 1937 besluttet at nedsætte en blandet regerings- og parlamentarikerkomité med den opgave at udarbejde forslag til en tilfredsstillende repræsentation i Nordisk Råd for de selvstyrende områder i Norden.

Efter endt overvejelse var komiteen blandt de forskellige teoretiske muligheder for en repræsentationsform kommet til det resultat, at der burde gives Færøernes lagting og Ålands landsting mulighed for blandt sine medlemmer at vælge repræsentanter, som på lige fod skulle indtræde i de respektive landes delegationer med samme ret som de øvrige valgte medlemmer og således, at der tillige blev mulighed for, at Færøernes og Ålands eksekutive myndigheder tilsvarende blandt sine medlemmer skulle udse repræsentanter til at indgå i henholdsvis den danske og den finske delegation.

Alt i alt fandt ministeren, at man på nordisk plan var nået frem til en løsning, som på rimelig vis imødekom de fra færøsk og ålandsk side fremsatte berettigede ønsker.

Lovforslaget fik ved 1. behandlingen i folketinget tilslutning fra alle partiernes ordførere.

J. O. Krag (S) fremhævede — som også andre ordførere — de store vanskeligheder, komiteen havde måttet overvinde, før man fandt frem til en løsning. Han fandt anledning til at takke udvalget for dets arbejde. Men han fandt også anledning til at takke færingerne for den store moderation, man havde udvist fra Færøernes side. Det, regeringen havde foreslået, og det, man fra Færøernes side havde ønsket, var en selvstændig delegation, og det opnåede man ikke. Man havde så accepteret det, det var muligt at opnå.

Uden for ordførernes kreds talte de to færøske medlemmer, *Djurhuus* og *Johan Nielsen*.

Djurhuus kunne ikke acceptere den foreliggende løsning, som var et afslag i forhold til det, Færøerne havde ønsket og bedt om. Han var skuffet og flov over de øvrige nordiske landes stilling.

Johan Nielsen måtte også beklage, at Færøerne ikke havde opnået fuldt medlemskab. Han måtte imidlertid betragte resultatet som den bedste af de mulige løsninger og håbede på senere at opnå det fulde medlemskab.

Ved 3. behandling gav *Poul Dam* (SF) udtryk for, at den foreliggende løsning kun var et skridt på vejen. Man kunne være glad for at være kommet så langt, men skulle gerne komme noget længere ved at give Færøerne den fulde ligeberettigelse. Han gav tilslutning til *Djur-*